

[Lone Dybkjær]

virkeligheden fordi det ikke er naturligt med den organisationsform og arbejdsdeling, som vi har i dag, hvis vi også skal tage hensyn til miljøet. Så vil der blive tale om ganske alvorlige ændringer på dette område, og det mener jeg ministeren også bør have med i den videre diskussion om udviklingen af erhvervspolitikken i Danmark: Hvordan vil erhvervspolitikken udvikle sig, når vi får en ændret beskatning på ressourcemeget, sådan som det er helt nødvendigt at vi får?

Det andet problem er truslen, om jeg så må sige, fra Sydøstasien. I Nyhedsbrevet Mandag Morgen er der f.eks. en fremstilling baseret på Union Bank of Switzerland, som har udarbejdet nogle konkurrenceparametre, ifølge hvilke det viser sig, at Danmark bestemt ikke ligger i toppen. Holland og Sverige ligger klart over os. Det tyder jo på, at vi ifølge de parametre, som man på det forsknings- og udviklingsmæssige område og på det uddannelsesmæssige område osv. har baseret sig på her, simpelt hen ikke satser nok.

Jeg skal ikke komme nærmere ind på det, men det er dog ganske tankevækkende, at visse lande i Sydøstasien og også andre nordiske lande ligger klart i spidsen i forhold til os, og det tyder på, at der er et eller andet galt med vores dynamik her i landet, som vi for alvor må tage fat på.

Begge dele mener jeg altså at man må kigge på, når man diskuterer det erhvervspolitiske.

Derudover må den erhvervspolitiske målsætning, altså det, vi kan gøre politisk, naturligvis meget overordnet være, at vi skal skabe nogle gode udviklingsbetingelser for de danske virksomheder. Så enkelt kan det vel i virkeligheden siges. Og hvis det skal ske, skal vi indtage en lang række forskellige ministerier. Det er jo også det, ministeren nævner i sin redegørelse: Forsknings- og Teknologiministeriet, Undervisningsministeriet, Arbejdsministeriet, Industriministeriet, Økonomiministeriet, Trafikministeriet, når det drejer sig om infrastrukturen f.eks., Udenrigsministeriet osv.

Det, der er afgørende, er derfor at få en samordning af disse ministerier, og det er selvfølgelig lettere sagt end gjort. Men det kræver altså også noget overordnet fra de berørte virksomheder, nemlig at man starter på en fremadrettet og internationalt orienteret tænkning, herunder også med henblik på en forsknings-

og udviklingsindsats, at man bliver aktiv som køber, altså stiller krav, eller at man frembringer sociale ydelser, som skaber købedygtighed. Når vi f.eks. er utrolig stærkt kørende på høreapparatområdet, er det jo, fordi høreapparater var gratis her i landet og der derfor var mulighed for at stille krav. Det har så ført til eksportvirksomheder, hvor 99 pct. af virksomhedens omsætning er eksportbaseret. Så man kan bestemt godt få noget indirekte ud af sine sociale ydelser også eksportmæssigt set.

Det tredje er, at vi selvfølgelig skal have en fleksibel, gennemsigtig og administrerbar regulering. Og her tænker vi slet, slet ikke internationalt nok.

Og vi skal naturligvis også – som det fjerde – have en rigtig infrastruktur.

Samlet kan man vel sige, at det stiller krav om kvalitet, kompetence og langt mere kvalificeret bureaukratisk tænkning, end vi har i dag, hvis vi virkelig for alvor skal målrette en del af den offentlige virksomhed over mod det mere industrielle. Og som jeg siger, tror jeg, det er nødvendigt, fordi vi trues både på de lavteknologiske og på de højteknologiske områder.

Kan vi så forene erhvervsudviklingen og hensynet til beskæftigelsen? Ja, den udvikling, vi sætter i gang med det, jeg hidtil har nævnt, giver jo altså ikke beskæftigelse. Selv om vi skaber øget eksport og fremmer effektiviteten, medfører det jo ikke i sig selv beskæftigelse, og derfor er vi nødt til at kigge på nogle andre områder end blot eksportvirksomhedsområderne.

Det kan bl.a. være de hidtidige hjemmemarkedserhverv, som nu også indgår i en international sammenhæng, og et af de klassiske er jo byggeriet.

Noget andet, vi kan kigge på, er nogle områder, hvor der er en avanceret dansk efterspørgsel, men hvor man også kan forestille sig at andre lande kan komme ind i billedet. Noget af det, man kunne tænke på, er handicapområdet. Noget andet, man kunne tænke på, er velfærdsområdet. Noget tredje, man kunne tænke på, er cateringområdet.

Cateringområdet er jo et udmærket eksempel på, at så længe offentlige myndigheder eller institutioner hver for sig bevæger sig ind på dette område, skaber vi ikke en erhvervsorienteret indsats, får vi ikke tilstrækkelig nytte af dette område.